

צידה לדרך:

סלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

י"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

צידה לדרך - תזריע-מצרע

עלון מס' 45

מערכת צידה לדרך מברכת בברכת הצלחה
את בחורי החמד החוזרים לתלמודם בשיבות הקדושות

בדרך הפרשה

את תשומת הלב שקבל, והיה שמח לראות את כלם צוחקים בשל האנקדוטות שלו, שלעיתים היה מעטר בפרטים שונים שהמציא כדי להפך אותן למצחיקות יותר.

בעצם, הוא ידע שזה לא בסדר לנהוג כה, בסך הכל היה איש נחמד, אבל... זה היה כל כך מפתה! ובכל מקרה, רב הספורים קרו באמת, לא?

יום אחד הוא גלה משהו מוזר מאד (אבל אמתי) על איש עסקים שהתגורר בעירו. כמוכן שהוא חש מכרח ללכת לחבריו ולשתף אותם במה ששמע, והם בתורם ספרו זאת לידידיהם, שספרו זאת למכריהם, שספרו זאת לנשותיהם, שדברו על כך עם חברותיהן ושכנותיהן. הספור הסתובב בעיר, עד שאיש העסקים האמלל, שהיה הדמות המרכזית בספור הזה, שמע על כך. הוא רץ לרב העיר והתלונן שחיינו נהרסו, אף אחד לא רוצה לעשות עמו עסקים! שמו הטוב והמוניטין שלו אבדו לעולמי עד.

רב העיר הפיר את ה'צבור' שלו, והחליט לקרא לפטפטן, שגם אם זה לא היה הוא שחשף את הספור, הוא בודאי יודע מי זה היה. כאשר שמע הפטפטן מפי הרב כיצד מרגיש איש העסקים, וכמה הוא הרוס כמה שקרה - חש צער אמתי. הוא באמת לא התכוון להרס לידידו את החיים. בסך הכל ספר ספור שקרה באמת, והרב יכול לבדק זאת אם הוא רוצה. הרב נאנח.

"נכון או לא נכון, זה כלל לא משנה! אתה פשוט לא יכול לספר ספורים על אנשים. זה לשון הרע והוצאת

בפרשיות השבוע - תזריע-מצרע, נלמד על נגעי צרעת הבאים על האדם. מעבר לנגע עצמו, סובל האדם מ'רחוק חברתי' מאד לא נעים! עליו לצאת מן העיר ולהתרחק מ'ישוב בני אדם', תוך שהוא מכריז "תתרחקו ממני! תתרחקו! טמא טמא!" בגדיו קרועים, ראשו פרוע ומגדל שער, והוא יושב בכית בודד - עד אשר יטהר.

נגעי הצרעת כלל לא נובעים ממחלת עור טבעית. אלו מכות שהיו באות מאת ה' כענש על מעשים רעים. חז"ל מדגישים כי הנגעים באים בעקר על חטאי הלשון: דבורים רעים, לשון הרע ורכילות. רבותינו למדו: "הוא הרחיק והפריד בין בני אדם על ידי דבוריו - לכן יענש וישב בודד". מדה כנגד מדה! וכמה זמן נמצאים הנגעים באדם? תלוי בו! עד שלבבו יבין וישב ורפא לו!

חטא לשון הרע הוא עוון חמור מאד, אף רבים נכשלים בו. הם לא חושבים על כך כי מלותיהם עלולות לגרום לצער ולהלבנת פנים חמורה לנשוא השיחה.

בילדותי ספר לנו המלמד ספור שהמחיש לנו את חמרת הפטפטן...

בעירה קטנה חי לו איש נחמד שהיתה לו בעיה רצינית: הוא פשוט לא היה מסוגל לשלט בעצמו ודבר יותר מדי על אנשים אחרים. בכל פעם בה הוא שמע ספור או ידיעה על משהו שהוא מכיר, ולפעמים גם על משהו שהוא לא מכיר, הוא פשוט היה מכרח לספר על כך לחבריו. כיון שהתפרסם כפטפטן לא קטן, הגיעו לאזניו הרבה שמועות וספורים. הוא אהב

דְּבַהּ. זֶה כְּמוֹ רֵצַח, אֵתָהּ הוֹרֵג אֶת שְׁמוֹ הַטּוֹב שֶׁל
הָאָדָם עָלָיו אֵתָהּ מְסַפֵּר". הוּא הוֹסִיף וְדִבֵּר עִם הָאִישׁ
שֶׁעָה אַרְכָּה, עַד שֶׁהוּא הִחֵל לְחוֹשׁ חֲרָטָה וְצָעַר עַל מַה
שֶׁעָשָׂה. "כִּיצַד אוּכַל לְתַקֵּן אֶת מַה שֶׁעָשִׂיתִי?" הוּא
הִתְיַפַּח. "אֲנִי מוֹכֵן לְעֲשׂוֹת כָּל מַה שֶׁתֹּאמַר לִי!"
הָרַב הִבִּיט בּוֹ וְאָמַר: "הֵאֵם יֵשׁ בְּבִיתְךָ כְּרִיּוֹת נוֹצוֹת
כְּלִשְׁהוֹן?" "בְּנוֹדָאִי, יֵשׁ לִי כַּמָּה וְכַמָּה כְּרִיּוֹת כְּאֵלֶּה,
הֵאֵם עָלַי לְמַכּוֹר אוֹתָן? לְתַת אוֹתָן לְצִדְקָה?" "לֹא"
הִשִּׁיב הָרַב, "גֵּשׁ לְבֵיתְךָ וְהִבֵּא כְּרִית אַחַת".
הָאִישׁ הִתְפַּלֵּא מְאֹד, אַךְ הִלֵּךְ לְבֵיתוֹ וְשָׁב לְאַחַר זְמַן
קָצֵר לְחֹדֶר הַלְמוּד שֶׁל הָרַב כְּשֶׁכְּרִית נֹאֶה וְרַכָּה תַחַת
זְרוּעוֹ. הָרַב פָּתַח אֶת הַחֲלוֹן בְּחֹדְרוֹ וְנָתַן לוֹ סָפִין חֹדֶה.
"חֲתֹךְ אֶת הַכְּרִית!".
הָאִישׁ חֲתַךְ אֶת הַכְּרִית וְעָנַן נוֹצוֹת יֵצְא מִמֶּנָּה. הֵן נִחְתוּ
עַל הַכְּסֵאוֹת, עַל מַדְפֵי הַסְּפָרִים וְעַל הַשְּׁעוֹן הַגָּדוֹל.
בְּגִדֵיהֶם הִתְמַלְאוּ נוֹצוֹת, הֵן רָחְפוּ מֵעַל וּמִתַּחַת
לְשֵׁלְחָן, נִכְנְסוּ לְתוֹךְ סִפְלֵי הַתְּהָ, עָפוּ מֵעַל הָרַב וּמֵעַל
הָאִישׁ שֶׁהִחְזִיק אֶת הַסָּפִין בְּיָדוֹ, וְרַבּוֹת מֵהֵן עָשׂוּ אֶת
דְּרָכָן הַחוּצָה דְרָךְ הַחֲלוֹן בְּשׁוֹבֵל אֶרֶץ וּמִסְתַּחֲרֵר.
הָרַב חָכָה עֲשֶׂר דְּקוֹת, וּלְאַחַר מִכֵּן צָוָה עַל הָאִישׁ:
"עֲכָשׂוּ הִבֵּא לִי חֹזְרָה אֶת כָּל הַנוֹצוֹת וְדַחַס אוֹתָן חֹזְרָה
לְכְרִית שְׁלֹה. שִׁים לְבִי, אֶת כְּלֹן, אֲסוּר שֶׁתַּחֲסֹר אַף
נוֹצָה אַחַת!"
הָאִישׁ הִבִּיט בְּרַב בְּתִדְהֵמָה. "רַבִּי, זֶה בִּלְתִּי אֶפְשָׁרִי!
אֶת אֵלֶּה שֶׁכָּאֵן בְּחֹדֶר אוֹלֵי אֲצִלִּיחַ לְאַסֵּף, אֲבָל

אֶת אֵלֶּה שֶׁעָפוּ אֶל מַחוּץ לְחֲלוֹן לֹא אֲצִלִּיחַ לְהִשִּׁיב
לְעוֹלָם. רַבִּי, אֵינֶנִּי יְכוֹל לְעֲשׂוֹת זֹאת!"
"כֵּן", אָמַר הָרַבִּי וְהֵנִיד בְּרֹאשׁוֹ בְּעֵצָב. "זֶה מַה שֶׁקוֹרָה:
בְּרַגַע שֶׁשְׂמוּעָה, סְפוּר רְכִילוֹת אוֹ "סוּד" כְּלִשְׁהוֹ, יוֹצֵא
מִפִּיָּהּ, אֵין אֵתָהּ יוֹדֵעַ לָאֵן הוּא יִתְגַּלְגַּל. הוּא עָף עַל
כַּנְפֵי הָרוּחַ וְאֵף פַּעַם לֹא תוּכַל לְהִשִּׁיבוֹ!"
הוּא צָוָה עַל הָאִישׁ לְהִתְנַצֵּל מֵעַמֵּק הַלֵּב בְּפָנָי הָאָדָם
שֶׁאוֹדוּתָיו הִפִּיץ אֶת הַשְּׂמוּעָה. לְמִרּוֹת שָׂוָה יִהְיֶה קִשָּׁה
וּמְכָאִיב, אַךְ זֶה הַמַּעַט שִׁיּוּכַל לְעֲשׂוֹת לְמַעַנּוֹ. הוּא הוֹרָה
לוֹ לְהִתְנַצֵּל בְּפָנָי הָאֲנָשִׁים שֶׁלָּהֶם הוּא סֵפֵר אֶת הַסְּפוּר,
וְהַפְּכֶם בְּכָה לְשִׁתְּפִים לְעִבְרַת "לְשׁוֹן הָרַע". כְּמוֹ כֵּן הוּא
צָוָה עָלָיו לְלַמֵּד בְּשִׁקְיָדָה אֶת הַהֲלָכוֹת הַקְּשׁוּרוֹת לְלְשׁוֹן
הָרַע בְּמִשְׁוֶה שְׁנָה תְּמִימָה, וּלְאַחַר מִכֵּן לְשׁוּב אֵלָיו.
וְאִכּוֹן זֶה מַה שֶׁעָשָׂה הָאִישׁ. לֹא זוֹ בְּלִבְדֵּי שֶׁהוּא לְמַד עַל
לְשׁוֹן הָרַע, הוּא הִחֵל לְדַבֵּר בְּפָנָי כָּל יְדִידָיו וּמְכַרְיָיו עַל
הַחֲשִׁיבוֹת שֶׁבְּשִׁמְרָה עַל הַלְּשׁוֹן, עַד שֶׁהִפְךָ לְאָדָם
חֲבִיב, אֶהוּב וְשׁוֹמֵר עַל פִּיו.
בְּיָמֵינוּ, כְּשֵׁיִשׁ הִתְפַּתְּחוּת גְּדוֹלָה שֶׁל 'אֲמִצְעֵי תְּקִשְׁרַת',
יֵשׁ לְהִזָּהֵר שֶׁבְּעֵתֵי: מִלְּחַטֵּא בְּעוֹן לְשׁוֹן הָרַע. בְּעִבְרַת
לְשׁוֹן הָרַע הִיא עוֹבֵר מִפֶּה לְאָזֵן בְּאֲמִצְעוֹת שִׁיחָה
בֵּין שְׁנֵי אֲנָשִׁים שֶׁנִּמְצָאִים יַחַד. הַטְּלָפוֹן הַגְּדִיל אֶת
טוֹחַ הַשִּׁיחָה, הַעֲתוֹנוֹת הַמְּדַפְּסוֹת וְהַמוֹפְצָת בְּהַפְצָה
רַחְבָּהּ, הַתְּקִשְׁרַת הָאֵלֶקְטְרוֹנִית עַל שִׁכְלוּלִיָּהּ הָרַבִּים,
כָּל אֵלֶּה הַגְּדִילוֹ אֶת הַסִּפְנָה לְהַכְּשִׁיל בְּעוֹן הַחֲמוּר.
נִזְכָּר כִּי 'שׁוֹמֵר פִּיו וּלְשׁוֹנוֹ – שׁוֹמֵר מִצְּרוֹת נַפְשׁוֹ!'

בְּדֶרֶךְ הַזְּמַן

שִׁמְכֶשׁ ה': "כְּמַעֲשֵׂה אֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא תַעֲשׂוּ..." כִּי
רַק אָדָם שֶׁמִּתְרַחֵק מִתּוֹעֲבוֹת מִצְרַיִם (שִׁקְמוֹת עַד
הַיּוֹם בְּצוּרוֹת חֲדָשׁוֹת...) יְכוּל לְהִגִּיעַ לְמַתַּן תּוֹרָה!
3. כִּיֵּן שֶׁיְכוּל הָאָדָם לְבוֹא לְיַד רַפְיוֹן שֶׁלֹּא הִצְלִיחַ
לְהִגִּיעַ לְדֶרֶגָה גְבוּהָה וּלְהִכִּין עֲצוּמוֹ. אוֹמְרִים לוֹ: תִּסְפֹּר
אֶת הַיָּמִים שֶׁכָּבַר עֲבָרְתָּ - תְּבַיֵּט לְאַחֹר, תִּרְאֶה
כַּמָּה הִתְקַדַּמְתָּ וְנִסָּה לַעֲשׂוֹת אֶת הַמַּאֲמָץ לְהַמְשִׁיךְ
אֶל הַיַּעַד!

מְשַׁל לְמָה הַדְּבָר דּוֹמֵה: לְיֶלֶד שֶׁהִפִּיל לְאִשָּׁה אֶלְמָנָה
אֶת סִלְסֵלַת הַתְּפוּחִים שֶׁנִּשְׁאַף עַל גְּבָהּ. כָּל הַעוֹכְרִים
וְהַשְּׁבִים הִחֲלוּ מִתְנַפְּלִים וְחוֹטְפִים לַעֲצָמָם מִן
הַתְּפוּחִים שֶׁהִתְפָּזְרוּ. הַחֲלָה הָאֶלְמָנָה צוֹעֶקֶת וְבוֹכָה
בְּקוֹלֵי קוֹלוֹת. הִגִּיעַ אֵלֶיהָ אֶחָד הָאֲנָשִׁים שֶׁנִּכַּח בְּמִקּוֹם
וְקָרָא לְכוּוֹנָה: "תִּתְחִילִי לְאַסֹּף גַּם אֹת, שֶׁלֹּא תֵאבְדִי
הַכֹּל!"...

כֵּן הוּא הַנְּמֻשָּׁל: אֲסוּר לָנוּ לְהִרְפוֹת אֶת יְדֵינוּ וְלוֹמַר
"לֹא הִנְעַתִּי לְמִדְרָגָה גְבוּהָה!" אֲלֵא עֲלִינוּ לְהִסְתַּכֵּל
כָּל הַזְּמַן מֵהִי הַדְּרֶגֶה שֶׁעָבַרְתִּי וְלִנְסוֹת לְהִצִּיל כַּמָּה
שְׂיוֹתֵר קִנְיָנִים עַד לְחַג הַשְּׁבוּעוֹת - זְמַן מַתַּן תּוֹרָה.
[עַל מְנַהֲגֵי הָאֲבָלוֹת וְתִלְמִידֵי רַבֵּי עַקִּיבָא - בְּגִלְיוֹן
הַבָּא א"ה].

בְּשָׁנוֹת שֶׁעָבְדוּ מִצְרַיִם שִׁקְעוּ אֲבוֹתֵינוּ בְּמִ"ט שְׁעָרֵי
טְמֵאָה. וּבְצֵאתָנוּ מִמִּצְרַיִם - הִעֲלָה אוֹתָנוּ הַקֹּב"ה
בְּבַת אַחַת מִפְּלֵ הַטְּמֵאָה וְהִזְהֵמָה בָּהֶם הֵייוֹנוּ
שְׁקוּעִים. אַף עַד שֶׁלֹּא הִתְעַלִּינוּ וְהִגַּעְנוּ לְנִי שְׁעָרֵי
קְדוּשָׁה - לֹא הֵייוֹנוּ רְאוּיִים לְמַכּוֹל אֶת הַתּוֹרָה.
בַּיָּמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר מִתְעַלִּים וּמִתְרוֹמְמִים - עַד
שְׂזוֹכִים לְהִגִּיעַ לְפִסְגָּה - קַבְּלַת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה -
בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת.

נִשְׁאַלְתָּ הַשְּׁאֵלָה: מִדּוּעַ סְפִירַת הָעֶמֶר נַעֲשִׂית בְּסֹדֶר
עוֹלָה וְלֹא בְּסֹדֶר יוֹרֵד? (סוֹפְרִים: יוֹם אָחַד, שְׁנַיִם
שָׁלֹשָׁה וְכוּ...) הֲרִי אִם שׂוֹאֲפִים לְהִגִּיעַ לַיַּעַד - מַתַּן
תּוֹרָה, אֲזַי יֵשׁ לְסַפֵּר בְּסֹדֶר יוֹרֵד?! (תַּשֵּׁע, שְׁמוֹנָה,
שִׁבְעָה...) כְּשֶׁם שְׁבִכְל טִיסָה, G.P.S, שְׁגוֹר טִיל וְאַפְלוּ
בְּמִכְשֵׁיר חֲשַׁמְלִי (מִיְקְרוֹגֵל אוּ מְכוֹנַת כְּבִיסָה...) -
הַסְפִּירָה הִיא הַפּוֹכָה, כִּיֵּן שֶׁהֶרְצוֹן שֶׁלָּנוּ הוּא לְדַעַת
כַּמָּה זְמַן עוֹד נוֹתֵר כְּדִי לְהִגִּיעַ לַיַּעַד וְלֹא כַּמָּה זְמַן כָּבַר
חִכִּיתִי?!

לְפָנֶיכֶם כַּמָּה מִן הַתְּשׁוּבוֹת לְשִׁאֵלָה טוֹבָה זוֹ:

1. עַקֵּר הַסְפִּירָה הוּא הַתְּהִלָּה וְלֹא הַיַּעַד - הַנְּעִי
לְמַתַּן תּוֹרָה לֹא הִכְנָה מִתְאִימָה - אִין בָּהּ תּוֹעֵלַת!
2. אֲנוּ סוֹפְרִים כַּמָּה הִתְרַחַקְנוּ מִתּוֹעֲבַת מִצְרַיִם כְּפִי

בְּדֶרֶךְ רַבּוֹתֵינוּ

הכל - אפרים הצעיר מצא דרך לברוח, ושם פעמיו לעבר בית מדרשו של המהר"ל בפראג, כפי שצוהו אביו רבי אהרן. המהר"ל קרבו באהבה רבה, ומצא כי הוא פלי מחזיק ברכה. אפרים מהר להשלים את כל הידיעות שחסרו, ולגלות את אור הידעות. הוא הצטער צער גדול על שחי שנים רבות כמו גוי, ולא זכה לקיים את המצוות. רבו הגדול הרגיע אותו: "כל מעשי אדם נכתבים בספר. זה ספר תולדות האדם... גם מעשיו הטובים וגם המעשים שאינם טובים. אך ביכולתו של אדם למחוק שורות וקטעים מן הספר! כאשר שבים בתשובה, ה' מאפשר לנו למחוק את מה שהיה! אנוס היית! קבל על עצמך "מכאן ואילן" וקרא ומחק מהספר שבשמים פּרָקִים שְׁלָמִים!

רבי אפרים גדל להיות תלמיד מבקק של המהר"ל, ואף מלא את מקומו ברבנות העיר הפירה לאחר פטירתו. (כאשר חלה בזקנותו הוסיפו לו את השם "שלמה").
רבי שלמה אפרים איש לונטשין רבה של פראג בירת מורכבה נפטר ביום ז' באייר שנת שע"ט (לפני 402 שנים) והניח אחריו ספרים חשובים וקדושים, כשהידועים ביניהם הם "פלי יקר" ו"עוללות אפרים". רבנו קבור בבית העלמין העתיק בפראג, בסמוך לרבו הגדול - שופטר כעשר שנים לפניו.

ספור זה מהנה זרקור ומכוון דרך עבור רבני ופעילי קרן ההסעות; כמה אלפי ילדים נולדו ב"פלא", וגדלים "בשבי" - רחוקים מיהדות? בקרן משתדלים ומשקיעים הון עתק להסיעם ולהביאם אל חיק מורשת אבותם, לחשוף בפניהם את אור התורה, ולקרנם לחיי תורה ומצוות.

בבתי הספר של "החנה העצמאי" קולטים מדי שנה מאות תלמידים אשר מתחילים את דרכם בפער למודי בולט, אך נדהמים בכל פעם מחדש לגלות סיעתא דשמיא מיחדת המלוה את הפעילות, ולאחר זמן קצר תלמידי הקרוב משתלבים ואף ממשיכים לעולם הישיבות, באמצעות פעילי 'פרויקט המשה' בקרן ההסעות.

נוכר את קביעת ה'פלי יקר' כי אמנם 'מתן תורה' הוא יום אחד בלוח השנה היהודי, אך 'קבלת התורה' יכולה להתקיים בכל יום!

עזרו ל'קרן הסעות' לתמוך בין נשמות בני ישראל לבין 'קבלת התורה'. וכאשר מסיעים לאחר לעלות - מתעלים!

בימי ספירת העמר מצפים אנו ומתקדמים לעבר חג השבועות, יום החמשים. המעין בפסוקי 'פרשת המועדות' (בפרשת אמר) יבחין פי התורה לא פותחת כלל פי חג השבועות הוא זמן קבלת התורה! מבאר רבנו בעל ה'פלי יקר' כי אמנם חג השבועות הוא זמן 'מתן תורה', כפי שאומרים בנסח התפלה, אך זמן 'קבלת התורה' אינו מגבל ליום מסים. בכל עת אשר אדם מקבל על עצמו על תורה, בכל יום מימות השנה, הוא זוכה לזמן 'קבלת התורה'!

ומיהו רבנו ה'פלי יקר'?

בעירה לונטשין בארץ פולין חי יהודי ירא ה' בשם רבי אהרן. יהודי זה שכר פנדק דרכים מהדפס המקומי. הימים היו קשים ולרבי אהרן לא היה ממון לשלם לדפס. הגוי הרשע השליה את רבי אהרן ואת אשתו לכלא. בהיותם בפלא נולד להם תינוק יפהפה! לתינוק קראו 'אפרים'.

כאשר שמע הדפס על התינוק המתוק, בא לפלא ואמר להורים: "אשתי ואנכי לא זכינו לילדים משלנו. התינוק שלכם כל פה יפה. החלטתי שאקח את בנכם הקטן אלי! מעתה הוא יהיה הבן שלי, ובתמורה - אשחר אתכם לנפשכם". בלית בררה ובלב כבד, נאלצו ההורים למסר את בנם חביבם לדפס!

אפרים הקטן גדל בבית הדפס מבלי לדעת כלל שהוא ילד יהודי. הוא נחן בכשרונות מיוחדים, וקלט את למודיו בהצלחה מרשימה. פה עברו עליו שנות ילדותו, פנכר - נשמה אבודה. בהגיעו לקראת גיל 13, חלם פעם אחר פעם, כי באה אליו דמות בחזיון הלילה ואמרת לו: "קוראים לה אפרים ויהודי אתה! אני אהרן אביה האמתי. ברח מבית הפרץ! אתה נעשה בר מצוה והנה מתחייב במצוות! נוס לעיר הגדולה פראג, לרבנו המהר"ל, שם לא ימצא אותה הדפס...".

בתחלה לא התניחס לחלום, אך אחר רבים של נודדי שנה, ראה הדפס כי משהו לא בסדר עם 'בנו'. הוא פנה אליו בדאגה 'מה קורה אתה? ספר נא לי... לאבא אפשר לספר את הכל...'. הוא ספר על דמות מסתורית שמתגלה אליו לילה אחר לילה, וכי ילד יהודי הוא בשם אפרים. הדפס התרעם והשתדל להכחיש את הדברים, אך אפרים הפקח הרגיש את האמת... הדפס הגביר את השמירה, אך למרות

בְּדֶרֶךְ הַחִידָה:

עֲנוּ עַל לְפָחוֹת אַחַת מֵהַשְּׁאֵלוֹת הַבָּאוֹת:

- מִדּוּעַ פּוֹתַחַת פְּרִשְׁת 'נִגְעֵי בְּתִימ' בַּתְּבָה "וְהָיָה" – שְׂזָהוּ לְשׁוֹן שֶׁל שְׂמֻחָה?
- מַהִי 'קֶרְחַת' וּמַהִי 'גְּבַחַת'?
- מַה מְרָמֵז בְּשִׁחִיטַת הַצֶּפּוֹר בְּעֵת טְהֵרַת הַמְּצַרְעַ?

שְׁלַחוּ לָנוּ לְמַיִל: zaida@kerenh.org.il אוּ לַפֶּקֶס 03-8004455
וּמִי שֶׁפֶּתַר אֶת הַחִידוֹת – נִפְרָסֵם אֶת הַשֵּׁם שְׁלוֹ עִם הַפְּתָרוֹן בְּעֵלוֹן הַבָּא.

תְּשׁוּבוֹת לְפְרִשְׁת שְׂמִינִי

בְּשֶׁבֶת מְבָרְכִים אֲנִי אֶת חֹדֶשׁ אֵיר: אֵיזָה שֵׁם נוֹסֵף מְצָאֵנוּ בַּמְקָרָא לְחֹדֶשׁ זֶה?
• חֹדֶשׁ זֵיו.

מַה קּוֹרָה לְאָדָם שְׂאִינֵנוּ זֶהִיר בְּכִשְׁרוֹת הַמְּאֻכְלִים?

• לְבוֹ נַעֲשֶׂה אָטוּם וְסָתוּם לְחֻכְמָה

מַה דּוֹרְשִׁים חֲזו"ל עַל הַפְּסוּק: "זֹאת הַחֵיָה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ"

• חֲזו"ל דּוֹרְשִׁים כִּי מִלְּשָׁה רַבְּנֵנוּ הֲרִים וְהֲצִיג בְּפָנָי בְּנִי כָּל חֵיָה וְחֵיָה מִהַטְּהוֹרִים וּמִן הַטְּמְאִים, וַיִּפְרַט לָהֶם: "זֹאת תֹּאכְלוּ... זֹאת אַל תֹּאכְלוּ".

הַפּוֹתְרִים: בְּרוּךְ שְׁמַעוֹן ג. | שְׁלֵמָה ה. | אַבִּיגַדוֹר ה. | שְׁמוּאֵל ר. | רוֹתִי מ. | זֵיוָה ק.

מַעֲוִנִינִים לְהַנְצִיחַ אֶת הָעֵלוֹן הַבָּא לְזִכּוֹת יְקִירְכֶם?
צְרוּ אִיתְנוּ קֶשֶׁר בְּמַיִל: zaida@kerenh.org.il

רוֹצִים אֶת הָעֵלוֹן אֲצַלְכֶם?

שְׁלַחוּ בַקְשָׁה לְדוּא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֵלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 5-804-659-95
התרומויות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדדים פלוס" ברחבי הארץ